

NĚCO MÁLO O TVORBĚ VLAJEK

Vlajky a prapory se staly postupně od symbolů význačné osobnosti (původně bylo kopí s praporem odznakem knížecí moci), symboly k sobě náležejících skupin lidí.

Jsou odvozeny od znaků a spadají tedy pod pravomoc heraldiky. Až na některé slavností exempláře nesoucí celou figuru znaku, je list většiny vlajek graficky jednoduchý. Nejčastěji několik pruhů tkaniny v barvách příslušného znaku.

Pro příklad si uveďme domácí vzory. Českým znakem je stříbrný dvouocasý lev (v heraldice se stříbrná nahrazuje bílou), v červeném poli. Český prapor tvoří bílý a červený pruh. Figura, tedy lev, je na znaku to hlavní, proto na praporu bude bílé pole v horní části. Červený podklad bude pak zákonitě dole.

Znakem Slovenské republiky je stříbrný dvojramenný kříž, vyrůstající na modrém trojvrší. Podklad všeho je červený. Sami již jistě dokážeme seřadit barvy na slovenskou vlajku podle důležitosti. Tedy: bílý pruh jako první shora, následuje modrý a nejspodnější je červený (protože stejné barvy mají i vlajky několika jiných zemí, pro lepší identifikace se na list té slovenské umísťuje ještě státní znak).

Kombinací obojího vznikla v roce 1920 vlajka ČSR. Pro lepší grafické ztvárnění se modrý pruh přeměnil v klín.

Pruhy se neskládají pouze podélně listu vlajky, ale i příčně (např. Francie, Itálie, Irsko). Pak platí, že nejdůležitější barva je na listu nejbližší žerdi.

Samozřejmě, že grafické ztvárnění vlajek je v mnoha případech složitější. I zde není postup náhodný a řídí se podle přísných pravidel. Vše je možné najít v odborné literatuře. Pro naše potřeby stačí si pamatovat několik pravidel.

1. Jednoduchost – pro snadné grafické ztvárnění.
2. Barevnost – volíme jasné tóny základních barev, přičemž dbáme na střídání světlých a tmavých polí. Volený kontrast má být co největší.
3. Geometrická vyváženost – poměry velikostí, rozmístění na osách apod.
4. Správné rozmístění figur a barev podle jejich významu.
5. Čistota stylu – není dobré kombinovat např. indiánské symboly a evropskou heraldiku.

Vlajka vašeho oddílu vytvořená podle těchto zásad bude dobře rozpoznatelná i na větší vzdálenost a v pohybu a nikde si s ní neutrhnete ostudu.

UŽÍVÁNÍ VLAJEK A PRAPORŮ

1. Vlajka má obvykle rozměr 2:3.
2. Vztyčuje se pomocí lanka na stožár. Vztyčuje se rychleji a spouští pomaleji.
3. Vztyčuje se po východu slunce a spouští do západu slunce. Má-li být v noci výjimečně vztyčena (významné návštěvy, slavnosti), musí být osvětlena a postavena čestná stráž.
4. Za bouře, vichřice, ve sněhové vánici se vlajka spouští bez ceremoniálu. Po zlepšení počasí se opět důstojně vztyčí.
5. Při používání se vlajka nesmí dotknout země nebo vodní hladiny.
6. Na znamení smutku se vlajka vztyčuje „na půl žerdi“. Vlajka se vytáhne až na vrchol a po několika vteřinách se velmi pomalu spustí (u menších stožárů do skutečné poloviny, u dlouhých do horní třetiny).

7. Prapor je odvozen od vlajky, má jiný poměr šířky a délky. K žerdi je upevněn napevno.
8. Vyvěšujeme-li více vlajek, umisťuje se ta nejčestnější vždy heraldicky vpravo. Z pohledu diváka vlevo. Jsou-li v průvodu nesený prapory, nejčestnější je nesen vpravo ve směru pochodu.
9. Užívání na plavidlech se řídí přísnými pravidly mezinárodního vlajkového řádu, která se musí bez odchylky dodržovat. Domovskou vlajku vyvěšujeme na zádi (u plachetnic na vlajkové žerdi), nesmí se dotýkat paluby ani sahat do vody. Ve výsostných vodách hostitelskou vlajku vždy na čestné pravé straně. Tolik alespoň stručně o vlajkách na plavidlech.
10. Vlajky se udržují v čistotě a dobrém stavu. Při větším opotřebením je třeba je nahradit novými. Pamětihodné exempláře se uloží, ostatní znehodnotí (nejlépe spálením).